

SPLŇTE
SI U NÁS

NOVOROČNÍ PŘÁNÍ!

Vyhraďte super ceny
za **260 000 Kč**

Chvilka proteb

ÚŽASNÉ LUŠTĚNÍ • SKVĚLÁ ZÁBAVA

č. 1
6. ledna
2010
20 Kč

SEXY SALMA HAYEK

Modlitba
za ňadra

NEJLEPŠÍ PŘÍBĚHY

Přehlídka
podvodníků

KRIMI

Když umíral, přál
si jediné – abych
se netrápila

Nezapomeň na
naše srdce!

Pochoutky
bez masa

Měla jsem dvě možnosti – zemřít v bahně, nebo žít

Ženská vydrží
VŠECHNO!

9 771211 432003

NEZAPOMEŇ NA NAŠE SRDCE!

František, když umíral v náručí své milované ženy, měl jediné přání – aby se netrápila!

Psal se rok 1954, bylo voňavé jaro a já vyrazila s nejlepší kamarádkou Vlastou na svůj první výlet bez maminky. Tehdy jsem byla šťastná, že mě maminka pustila, i když mi kladla na srdce, a hlavně o dva roky starší Vlastičce, abych na sebe byla tuze opatrná a ona na mě dala pozor. Zamířily jsme starým kulatým autobusem na zámek Konopiště.

Slyšely jsme, že je nádherný, i přesto, že tu za války sídlilo gestapo. Krátce po válce ale zámek i přilehlý park opět otevřeli pro širokou veřejnost.

POZVÁNÍ OSUDU

Bylo mi sedmnáct, dodnes si pamatuju, jaký to byl tehdy nádherný den, a já se těšila na všechno, co mi přinese. Na zámek jsme dorazily krátce po polední.

I když nám už kručelo v břiše, domluvily jsme se, že si dáme někde něco k snědku až po prohlídce zámeckých prostor. Ani nevím proč, ale ze zámku jsme vyrazily po cestě k parku, až jsme došly k překrásné budově bývalé konopištské

S Josífkem je mi moc dobře, ví o mně vlastně už všechno, i to, že svého Františka nepřestanu milovat.

pošty. Vlastička si musela odskočit, prý mě doběhne. Já jsem mezitím došla na roh budovy. Najednou se otevřely dveře a v nich stál usměvavý pán. Představil se mi jako Bohumil a pozval mě dál. Uvnitř prý se koná velká myslivecká sláva, plno jídla i pití, prý jsme srdečně zvány. Bohumil byl sympaták, tak jsme se tedy nechaly pozvat.

KRÁSNÝ VZTAH

Na prohlídku parku už ten den nedošlo, já jsem poprvé ochutnala nadívaného bažanta, poprvé jsem si dala skleničku vína, a hned napoprvé se

tu zamilovala. Do myslivce Františka. Krásně voněl lesem, báječně tancil a jeho políbení na rozloučenou, hmm... Domů jsem přijela opilá láskou a s Františkem jsem se hned druhý den sešla u koně na Václaváku. Maminka se nestačila divit, ale protože se jí František též zamlouval – do roka byla svatba!

Mně je dnes už 72 let a s mým Františkem jsem prožili nádherný život. I když je to k neuvěření, celých 55 let, co jsme spolu, jsme se od sebe nehnu ani na jeden den. Tedy kromě pobytu v porodnici, kde jsem na svět přivedla naše dvě dcery. S Františkem jsme se

OSUDOVÉ MÍSTO

Malebnou restauraci Stará myslivna jsem si na jaře vyfotila i s naším srdcem.

a společného štěstí. Když František umíral, připomínal mi, abych nezapomněla na naše srdce. Určitě prý mi přinese štěstí. Musela jsem mu to slíbit. A tak jsem se loni na jaře vydala na Konopiště a se slzami v očích šla k „naší“ budově. Nestála jsem se divit. Zářila novotou a nad dveřmi visel nápis STARÁ MYSLIVNA.

NAŠ ZVYK

Hledala jsem v kabelce rtěnku, abych splnila svůj slib zesnulému manželovi, a přes slzy skoro neviděla. Stejně jako tenkrát, znenadání se otevřely dveře a v nich se objevil milý a usměvavý pán. Když mě uviděl, starou plačící ženu, chytil mě za ruku a že prý musím jít dál. Uvnitř prý mají myslivci potlach a já bych měla ochutnat skvělý zvěřinový guláš. Krve by se ve mně nedořezal, plakala jsem a nebyla schopná slova.

Když jsem se konečně uklidnila, vylíčila jsem vlídnému panu spolujiteli restaurace Bohušovi svůj život a seznámení s Františkem. Vstal a zeptal se, které to okno je právě to naše. Ukázala jsem na jednu tabulku... Řekl, že to okno je teď jen moje, a taktně odešel. Vzpomínala jsem na Františka, nakonec

ještě namalovala to srdce a vrátila se dovnitř, abych milému pánovi poděkovala. Vzal mě kolem ramen, spiklenecky na mě mrknul a všem přítomným řekl, že jsem pravnučka hraběnky Žofie. Usadil mě na místo u krbu, hned vedle pána v mém věku. Ten se mi představil jako Josef.

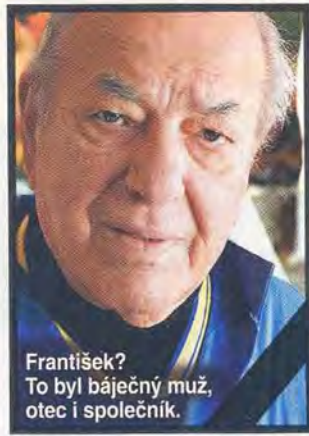
Báječně jsme si popovídali. A když mi druhý den pípla na mobilu zpráva od něj – RAD BYCH VAS ZNOVU VIDEL, JIRINKO – cítila jsem se zase dobře. Už je to několik měsíců a já jsem spokojená a snad i šťastná.

PODĚKOVÁNÍ

S Josífkem se pravidelně scházíme, on mě bere do lesa, já mu naoplátku vařím houbovou omáčku, kterou má tak rád. Jsem s ním moc ráda, i když je mi přes 70, život ve dvou je hned veselejší.

I když se to zdá neuvěřitelné, všechno, co jsem vám napsala, je pravda. V duchu děkuju svému Františkovi, protože tak nějak vím, že to celé zařídil on. A proč vám to celé vlastně píšu? Chtěla bych totiž poslat jeden vzkaz: Děkuju, Františku, vím, že jsi to zařídil ty, pořád tě miluji.

■ Příběh J. Novákové zpracoval A. Wallcon

František? To byl báječný muž, otec i společník.